ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΥ Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ

ΡΑΓΕ, ποιά γυναίκα ἀγάπησα περισσότερο στὴ ζωή μου ; Ἄ ! Πολλὲς φορὲς ἄλλαξαν ἀπὸ τότε τὰ φύλλα τους τὰ δένδρα κι' ἄνθισαν τα λουλούδια... Εἶχα κείνη τὴν ἐποχὴ τὴν εὐτυχισμένη ἡλικία τῆς πρώτης νεότητος, ποὺ εἶνε γεμάτη ἐνθουσιασμοὺς καὶ ὄνειρα, ποὺ ἡ ψυχὴ ἀνοίγεται ἄπληστη ν' ἀγκαλιάσῃ κάθε ὡραῖο. Ταξείδευα γι' ἀναψυχὴ μέσα σὲ ἄγρια βοινὰ καὶ δάση, σ' ἕναν τόπο γεμᾶτο θρύλους γιὰ τὰ κατορθώματα τῶν λησταῖων. Σπάνιες ἦσαν ἐκεῖ ἡ κατοικίες τῶν ἀνθρώπων, ἀπομονωμένες στὶς ἀκροποταμιές, χτισμένες ἡ περισσότερες ἀπὸ πελώριες πέτρες, μὲ πρωτόγονο τρόπο, ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ μὲ χοντροὺς κορμοὺς δένδρων γιὰ νὰ τὶς συγκρατοῦν. Τὰ μεγάλα πυκνὰ δάση ἦσαν σιωπηλὰ κι' ἡ ἄγρια φύση φαινότανε νικήτρια σὲ κάθε ἀνθρώπινη προσπάθεια.

Ἕνα βράδυ γύρευα νὰ βρῶ κανένα πανδοχεῖο ἢ καμμιὰ ἔπαυλι, γιὰ νὰ δειπνήσω καὶ νὰ περάσω τὴ νύχτα. Τὸ σούρουπο ἔρριχνε τὰ πλούσια χρώματά του στὸν συννεφιασμένο οὐρανό, τὰ δάση κι' οἱ λόφοι παίρνανε μύριες ἀποχρώσεις ἀπὸ τὶς στερνὲς ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, τὰ πουλιὰ εἶχαν κρυφτῆ στὶς φωλιές τους καὶ στὰ πυκνὰ κλαδιὰ τῶν πανύψηλων δένδρων καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν ρυακιῶν ἄρχιζε ν' ἀκούγεται πιὸ ἔντονο μέσα στὴ γενικὴ σιγαλιά. Ἐπιτέλους βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παράξενες κατοικίες τοῦ βουνοῦ, σ' ἕνα σπίτι κύκλωπος, σ' ἕναν τετράγωνο πύργο μὲ πολεμίστρες στὶς τέσσερες πλευρές του, ἀντὶς γιὰ παράθυρα. Αὐτὸ τὸ σπίτι θὰ εἶχε χτισθῆ πρὶν ἀπὸ αἰῶνες. Μὲ ὑποδέχτηκε ἕνα πελώριο σκυλί, μὲ ἀπειλητικὰ γαυγίσματα, κι' ὕστερα παρουσιάστηκε ἕνας κακοπρόσωπος γίγαντας, ποὺ τὰ μάτια του λάμπανε σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

—Τί θέλετε ; μὲ ρώτησε ἀπότομα.

Ἤμουν καλὰ ὡπλισμένος, εὐκίνητος καὶ δυνατός. Τὸ περίστροφό μου εἶχε ἕξη μεγάλες σφαῖρες καὶ τὸ κυνηγετικό μου μαχαίρι ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα. Αἰσθάνθηκα κάποια δυσπιστία, ὄχι ὅμως καὶ φόβο.

—Ζητῶ κάπου νὰ περάσω τὴ νύχτα, τοῦ ἀποκρίθηκα.

Καὶ καθὼς τοὺς ἤξερα αὐτοὺς τοὺς χωριάτες ἄπληστους γιὰ λεπτά, πρόσθεσα :

—Θὰ πληρώσω, ὅπως θὰ πλήρωνα στὸ ξενοδοχεῖο.

—Πολὺ καλά. Περάστε ! μοῦ εἶπε τότε ὁ πελώριος χωρικός.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ βρέθηκα μέσα σὲ μιὰ χαμηλοτάβανη, ἀλλὰ εὐρύχωρη σάλα. Μιὰ δυνατὴ φωτιὰ ἀπὸ ξερὰ ξύλα ἔκαιγε στὸ τζάκι καὶ φώτιζε ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, καθὼς κι' ἕνα πρωτόγονο πήλινο λυχνάρι. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸν φωτισμὸ εἶδα τότε μιὰ κοπέλλα, ὄρθια, ποὺ μὲ κύτταζε. Ψηλή, μὲ μάτια Σπανιόλικα, μεγάλα, κατάμαυρα, βελουδένια, μαλλιὰ πλούσια καὶ κατάμαυρα, δέρμα ὁλοκάθαρο καὶ χείλη κόκκινα σὰν τὴ φλόγα, εἶχε μαζὺ τὴ γοητεία τῶν μελαχροινῶν ὡραίων κοριτσιῶν, ποὺ ἡ ἀγάπες τους γέμισαν θρύλους τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν Ἀφρική, καὶ μιὰ ἀπερίγραπτη χάρι καὶ λεπτότητα στὴν ὅλη της ἐμφάνισι. Ἀπόμεινα γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάπληκτος, γυρεύοντας νὰ τῆς βρῶ κάποιο ψεγάδι, κάτι ποὺ νὰ μὴν εἶνε τέλεια ἁρμονικὸ στὸ θεῖο σύνολο τῆς ὁλόδροσης ὡμορφιᾶς της. Ἔπειτα ἔνοιωσα ἕνα γλυκὸ σφίξιμο στὴν καρδιά, ἐκείνη τὴν ἄφωνη λατρεία καὶ τὸν θαυμασμό, ποὺ εἶνε ἡ ἀρχὴ κάθε θυσίας. Καθὼς ἡ νέα περπατοῦσε γιὰ νὰ μοῦ φέρῃ τὸ ψωμί, τὸ κρύο ψητὸ ἀρνί, τὸ βούτυρο καὶ τὸ ἄσπρο κρασί, ἡ κάθε της κίνησι ἤτανε μιὰ θεία ἁρμονία, καθαρὴ καὶ περήφανη, ὅπως οἱ παλησοὶ ποιηταὶ τραγούδησαν κάθε κίνησι τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ ζωή της μέσα σὲ κείνη τὴν ἄγρια φύσι τῆς πρόσθετε μιὰ περισσὴ μεγαλοπρέπεια, μιὰ ἀνυπόκριτη χάρι, ποὺ μονάχα ἡ κόρες τῶν βουνῶν μποροῦν νὰ τὴν ἔχουν σὲ τόσο γοητευτικὸ βαθμό. Ἔτρωγα μέσα σὲ ἀπόλυτη σιωπὴ κι' ἡ ψυχή μου ἤτανε γεμάτη ἀπὸ τὴν ποίησι τοῦ ταξειδιοῦ μου καὶ τὴν ὡμορφιὰ τῆς κοπέλλας, ποὺ ἔστεκε λίγο παράμερα, ἄφωνη. Ὅλη μου ἡ ζωὴ ἤτανε συγκεντρωμένη στὰ μάτια μου, σὲ μιὰ ἔκφρασι θαυμασμοῦ γι' αὐτὴ τὴ νέα.

Σὰν πῆγα νὰ πλαγιάσω, ὠχυρώθηκα κυριολεκτικὰ στὸ δωμάτιό μου, γιατὶ τὸ ὕφος κι' ἡ ἔκφρασι τοῦ λιγομίλητου χωρικοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ μοῦ δώσουν καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Ὡστόσο κοιμήθηκα μὲ τὰ γλυκότερα ὄνειρα ὡς τὴν αὐγή. Ἡ ψυχή μου πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ μὲ τὶς πρῶτες ἀκτῖνες, ποὺ τὸ γλυκοχάραγμα μοῦστελνε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς προαιώνιες πολεμίστρες τοῦ δωματίου μου, ἀμέσως ὅμως ἔπειτα ἔνοιωσα μιὰ βαθειὰ λύπη, ποὺ θἄφευγα ἀπὸ κεῖνο τὸ ἄγριο σπίτι, ὅπου ζοῦσε ἡ πεντάμορφη Σπανιόλα. Σηκώθηκα μ' ἕνα πήδημα. Σὲ μιὰ γωνία βρῆκα τὸ νιπτῆρα καὶ μιὰ στάμνα νερὸ γιὰ νὰ πλυθῶ. Κατέβηκα ὕστερα κάτω καὶ βρῆκα τὴν κοπέλλα μόνη. Ἤταν τόσο ὡραία !... Δὲν θυμοῦμαι τί μπόρεσα ἐπιτέλους νὰ ψιθυρίσω, τὴν ἄκουσα ὅμως ποὺ ἀποκρίθηκε :

—Ὁ πατέρας κατέβηκε γιὰ δουλειὰ στὴν πολιτεία.

Μιὰ ἀδιόρατη ταραχὴ διέκρινα στὴ φωνή της. Κ' ἀπόρησα, γιατὶ αὐτὸ ἐρχότανε σὲ φανερὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ παρουσιαστικό της, μὲ τὴν ὅλη της ἐμφάνισι, καὶ τὴν κύτταξα θαρρετὰ κατὰ πρόσωπο, σὰν νὰ ζητοῦσα νὰ διαβάσω τὶς σκέψεις της. Ἐκείνη τότε ἔγινε καταλόκκινη καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἔχασε τὸ χρῶμα της, κιτρίνισε. Εἶδα τὰ χείλη της νὰ τρέμουν. Τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἀπάνω μου μὲ μιὰ ἔκφρασι γεμάτη ἀπὸ τὰ πιὸ διαφορετικὰ συναισθήματα. Ἐπιτέλους κυριάρχησε πάνω στὸν ἑαυτό της, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της, μὲ κύτταξε καὶ μ' ἕνα θλιβερό, μὰ γεμάτο τρυφερότητα χαμόγελο, μοῦ εἶπε σιγαλά :

—Δὲν μοῦ φαίνεσθε οὔτε ἄνανδρος, οὔτε ψεύτης. Ἂν σᾶς ἐκμυστηρευθῶ κάτι, θὰ τὸ κρατήσετε μυστικό ;

—Ὅ,τι μοῦ ζητήσετε, θὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶ καὶ θὰ τὸ κάνω ! ἀποκρίθηκα μὲ συγκίνησι. Θὰ πέθαινα, παρὰ νὰ πατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου.

Ἐκείνη σώπαινε. Βρισκότανε σὲ φανερὴ ἀμηχανία, γιατὶ κατάλαβε ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς μου τὴ συγκίνησί μου. Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἐξακολούθησε, πιὸ σιγὰ ὅμως, χαμηλώνοντας κάθε λίγο τὰ μάτια της :

—Νὰ μὴν προχωρήσετε ἴσια πέρα. Νὰ γυρίσετε πίσω, ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤρθατε... Κι' ὕστερα νὰ πάρετε ἄλλο δρόμο, ν' ἀλλάξετε δρόμο...

—Καὶ γιατί ; φώναξα, μὴ καταλαβαίνοντας. Ὁ πατέρας σας θέλει νὰ μὲ δολοφονήσῃ ;

—Δὲν θὰ τοῦ ἐρχόταν ποτὲ μιὰ τέτοια σκέψι στὸ μυαλό, εἶπε μὲ φωνὴ τρεμάμενη. Ἤτανε πάντα τίμιος, σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ἡ ἰδέα ὅμως πὼς θὰ χάσουμε τὸ χτῆμα μας αὐτό, ποὺ ἦταν δικό μας πάντα, κοντεύει γὰ τὸν τρελλάνῃ... Χρωστᾶ τριακόσια φράγκα καὶ θὰ μᾶς πάρουνε τὸ σπίτι... Κ' ὅλα... ὅλα !...

Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦτανε τότε ἀσήμαντο γιὰ μένα, ἂν καὶ δὲν κρατοῦσα πάνω μου παραπάνω ἀπὸ πενταχόσια φράγκα. Περίμενα ὅμως ἕνα καλὸ ἔμβασμα στὴ γειτονικὴ πόλι.

—Δὲν θὰ τὰ χρωστᾶ πειὰ τὰ χρήματα αὐτὰ ὁ πατέρας σας, τῆς ἀποκρίθηκα. Θέλω τὸ χτῆμα αὐτὸ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα δικό σας...

Πῆρα συγχρόνως καμμιὰ εἰκοσαριὰ ναπολεόνια καὶ τ' ἀκούμπησα πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ κοπέλλα μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία.

—Τὸ κάνετε αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ ἀνταμείψετε ποὺ σᾶς εἰδοποίησα ; μὲ ρώτησε.

—Ὄχι, ψιθύρισα. Δὲν σκέφτηκα νὰ σᾶς πληρώσω γι' αὐτό...

—Τότε, λοιπόν ;... Γιατί ;...

Ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ δυνατὰ καὶ μὲ φωνὴ ποὺ σχεδὸν δὲν ἀκουγότανε, τῆς εἶπα :

—Γιατί μὲ κάνει εὐτυχισμένο ἡ σκέψι πὼς θὰ μεινετε στὸ χτῆμα σας γὰ πάντα...

Τότε χαμογέλασε μ' ἕναν ἐλαφρὸ ἀναστεναγμό. Μιὰ γοητευτικὴ τρυφερότητα, ἕνα χαρούμενο φῶς, πλημμύρισε τὰ μάτια της.

—Δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σᾶς δώσω γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς κάνατε, μοῦ εἶπε. Ἔχω δώσει τὸ λόγο μου, καὶ στὰ βουνὰ μας τ' ἀρραβωνιασμένα κορίτσια προτιμοῦν νὰ πεθάνουν, παρὰ νὰ προδώσουν τὸν ἀρραβωνιαστικό τους...

—Μὰ δὲν ζητῶ τίποτε... τίποτε... παρὰ μονάχα τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ἔδωσα μιὰ λύπη, μιὰ πίκρα ἀπ' τὴν καρδιά σας... τῆς ψιθύρισα.

—Ἄ ! ἔκανε μόνο.

Παρουσιάστηκε ἕνας κακοπρόσωπος γίγαντας...

Ἀπόμεινε σκεπτική, μὲ κατεβασμένα τὰ ματόκλαδα. Ἔβλεπα τὸ στῆθος της, ποὺ ἀνεβοκατέβαινε γοργά. Ξαφνικὰ ἤρθε κοντά μου συγκινημένη, γεμάτη τρυφερότητα, ἀκατανίκητη ταπείνωσι ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικότητα.

—Θέλετε, μοῦ εἶπε, κυττάζοντάς με στὰ μάτια, θέλετε νὰ σᾶς δώσω ἕνα φιλί ;...

—Ἕνα φιλὶ γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς γιὰ τὸ δῶρο μου ;

—Ὦ ! ὄχι !... ἀποκρίθηκε, κιτρινίζοντας ἀπότομα. Ἕνα φιλὶ ἐρωτικό. Ἕνα ὅμως μονάχα, ἕνα, κι' ἔπειτα θὰ φύγετε !...

Δὲν χρειάστηκε ν' ἀπαντήσω. Τὰ μάτια μου μιλοῦσαν καλύτερα. Τότε ἡ κοπέλλα ἄρπαξε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι μου καὶ τ' ὁλόδροσο στόμα της, τὰ ἡδονικά της χείλη, σμίξανε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ χείλη μου, μέσα σ' ἕνα βαθύ, παράφορο φίλημα, γεμᾶτο ἔρωτα κι' ἀπελπισία...

—Ἀντίο !... φώναξε, κάνοντας λίγα βήματα πίσω.

Ἔφυγα, καὶ γυρνῶντας στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου, εἶδα τὰ θεῖα μάτια της γεμᾶτα δάκρυα...

Ἀναστέναξα, ἀνέμισα ψηλὰ τὸ καπέλλο μου καὶ χάθηκα ἀνάμεσα στὰ γέρικα δένδρα...

Ζ. ΡΟΣΝΥ